

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29.05.2002, sp. zn. 3 To 383/2002, ECLI:CZ:KSCB:2002:3.TO.383.2002.1

Číslo: 18/2003

Právní věta: Rozhodnutí podle § 73a odst. 3 písm. c) tr. ř., že peněžitá záruka připadá státu, neboť obviněný opakoval trestnou činnost, může soud učinit, aniž by vyčkával právní moci nového (dalšího) odsuzujícího rozsudku obviněného. Otázku, zda se obviněný dopustil jednání, jemuž mělo být nejprve vazbou a posléze peněžitou zárukou zabráněno, soud vyřeší jako předběžnou podle § 9 odst. 1 tr. ř. na základě důkazů opatřených do doby jeho rozhodnutí.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 29.05.2002

Spisová značka: 3 To 383/2002

Číslo rozhodnutí: 18

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Peněžitá záruka, Předběžná otázka

Předpisy: § 73a odst. 3 písm. c) tr. ř.
§ 9 odst. 1 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl stížnost obžalovaného V. K. proti usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 5. 2002 sp. zn. 32 T 33/2001.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením ze dne 2. 5. 2002 sp. zn. 32 T 33/2001 rozhodl Okresní soud v Českých Budějovicích podle § 73a odst. 3 písm. c) tr. ř., že peněžitá záruka ve výši 250 000 Kč, složená dne 21. 1. 2002 do pokladny Okresního soudu v Českých Budějovicích obhájcem obžalovaného JUDr. M. K., připadá státu.

Proti citovanému usnesení podal obžalovaný včas stížnost prostřednictvím svého obhájce, kterou se domáhal zrušení napadeného usnesení. K důvodům stížnosti v zásadě uvedl, že napadené usnesení je předčasné, neboť je opřeno o trestní stíhání obžalovaného pro další trestný čin spáchaný po složení záruky a jeho vzetí do vazby pro tento trestný čin v jiné věci, v níž je však třeba respektovat presumpci nevin.

Podle § 147 odst. 1, 2 tr. ř. při rozhodování o stížnosti nadřízený orgán přezkoumá správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž může stěžovatel podat stížnost, a řízení předcházející napadenému usnesení.

Krajský soud ve smyslu příkazu citovaného zákonného ustanovení přezkoumal napadené usnesení i řízení, které mu předcházelo, stížnost však neshledal důvodnou.

V řízení napadenému usnesení předcházejícím nebyly vady zjištěny. Obžalovaný je stíhán pro trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. Řízení proti němu bylo vedeno vazebně, naposledy z vazebního důvodu podle § 67 písm. c) tr. ř. V řízení před soudem po podání obžaloby byl obžalovaný z vazby dne 31. 1. 2002 propuštěn na základě přijetí peněžité záruky ve výši 250 000 Kč a jeho písemného slibu. Nedlouho po propuštění z vazby se obžalovaný dopustil jednání, které vedlo jednak k dalšímu obvinění z trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 4 písm. c) tr. zák., jednak ke vzetí do vazby z důvodu § 67 písm. c) tr. ř.

Podle § 73a odst. 3 tr. ř. soud rozhodne, že peněžítá záruka připadá státu mimo jiné tehdy, jestliže obviněný opakuje trestnou činnost. Za popsané situace okresní soud důvodně rozhodoval o tom, zda peněžítá záruka státu propadne. Správně rozhodoval v neveřejném zasedání ve složení senátu, neboť z důvodu právní kvalifikace jde o věc senátní. Postup řízení napadenému usnesení předcházející tedy odpovídá požadavkům trestního řádu.

Pochybení nezjistil stížnostní soud, ani pokud jde o věcnou podstatu napadeného rozhodnutí. Námitky podané stížností neshledal důvodnými a jejich argumentaci neakceptoval.

Rozhodování o případném propadnutí peněžité záruky státu ve smyslu § 73a odst. 3 tr. ř. je rozhodováním o opatření, jímž byla nahrazena vazba. Svoji povahou tedy jde o vazební rozhodování. S ohledem na to není pro takové rozhodnutí potřebná taková jistota o tom, že obžalovaný se znovu dopustil trestného činu, jaká je potřebná pro odsuzující výrok o vině, ale stačí důvodné podezření, že se tak stalo. V projednávaném případě je toto důvodné podezření deklarováno jednak sdělením obvinění pro další trestný čin stejné povahy, jednak pravomocným rozhodnutím soudu v jiném řízení o vzetí obviněného pro tento další trestný čin do vazby z důvodu § 67 písm. c) tr. ř.

Zásada presumpce neviny je upravena v § 2 odst. 2 tr. ř. Podle tohoto ustanovení nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen, dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu není vina vyslovena.

Trestní řízení ve věci, v níž byl obžalovaný v jiném řízení znovu vzat do vazby, však nemusí skončit vyslovením viny v odsuzujícím rozsudku, aniž však jiným rozhodnutím bude vyloučeno, že obžalovaný se stíhaného trestného činu dopustil. Může se tak stát například pro překážky řízení spočívající v osobě obviněného (např. nemožnost postavit obviněného před soud pro skutečnosti, které nastaly až po spáchání činu) nebo pro překážky ve věci samé (např. milost prezidenta v aboliční formě).

S ohledem na shora uvedené proto pro rozhodování o případném propadnutí peněžité záruky nemůže být rozhodující výrok o vině až v odsuzujícím rozsudku v jiné věci pro protiprávní jednání, které bylo důvodem pro opětovné vzetí obviněného do vazby a současně důvodem pro propadnutí záruky. Nelze proto také při rozhodování o případném propadnutí záruky na takové odsuzující rozhodnutí v jiné trestní věci vyčkávat. Je však třeba řešit jako předběžnou otázku ve smyslu § 9 odst. 1 tr. ř., zda se obžalovaný dopustil jednání, jemuž mělo být nejprve vazbou a posléze peněžitou zárukou zabráněno. Tuto otázku je třeba řešit na podkladě důkazů dosud opatřených v přípravném řízení. V tomto rozsahu pak lze v rámci předběžné otázky zkoumat opatřené důkazy z hlediska viny obžalovaného.

V projednávané věci obžalovaný nedlouho po propuštění z vazby na podkladě přijetí peněžitě záruky sám z vlastní iniciativy vyhledal osoby, které jsou ve věci svědky, sám jim z vlastní iniciativy nabídl obstarání drogy a také jim drogu v množství trestněprávně významném skutečně obstaral. Tato skutková situace, která je dostatečně důkazně podložena výpověďmi oněch svědků, dostatečně odůvodňuje závěr, že obžalovaný se znovu dopustil takového jednání, pro které je vazebně stíhán ve věci, v níž byl z vazby na základě záruky propuštěn. Nepochybně tedy umožňuje závěr, že obžalovaný trestnou činnost opakoval ve smyslu § 73a odst. 3 písm. c) tr. ř.

Pokud by byly úvahy podané stížnosti o presumpci nevin vztaženy na rozhodování o případném propadnutí peněžitě záruky, musely by být vztaženy na jakékoliv vazební rozhodování, tedy i na rozhodování o vzetí obviněného do vazby z důvodu § 67 písm. c) tr. ř. Pak v případě, kdy důvod vazby podle § 67 písm. c) tr. ř. by byl založen na opakování trestné činnosti, by ovšem prakticky nemohlo dojít ke znovuvzetí obžalovaného do vazby z tohoto zákonného důvodu. Takový důsledek by jistě byl zcela nepřijatelný a odporující smyslu a účelu ustanovení trestního řádu o vazbě, o jejím účelu a jejím nahrazování jinými opatřeními a smyslu a účelu opětovného vzetí stíhané osoby do vazby v případě, že opatření, jimiž byla vazba nahrazena, nesplní svůj účel.

Na základě shora uvedených zjištění a úvah dospěl stížnostní soud k závěru, že napadené usnesení je zákonné a podaná stížnost nedůvodná. Proto ji podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl.